

[Inge Krogh]

nem, fordi de er vidende om, at deres søn eller datter ødelægges af stoffer.

Man har diskuteret metadonbehandlingen meget her. Jeg tror, man aldrig må glemme, at metadon i sig selv er et narkotikum, det hjælper narkomanen, organismen forbliver i samme ødelagte tilstand med stoffet som en integrerende del i hver eneste celle i legemet.

Man har talt om, at de, der er på metadon, kan klare arbejde, men af 118 af Hjortø's tidligere klienter, der fortsat var på metadon, var kun én selvfinansierende.

Narko er et problem i fængslerne; det har også været omtalt nogle gange her. Fru Mette Madsen omtalte retsudvalgets rejse i sommer, hvor vi mødte problemet. Det er svært at holde narko ude af fængsler; en almindelig undersøgelse afslører kun meget mangelfuldt, hvad der eventuelt kan være smuglet ind, og de indsatte reagerer selvfølgelig meget stærkt mod en nøjere undersøgelse gennem eksploration af rectum, hvor meget narkostof kan gemmes.

Man fik dog et indtryk af, at problemet måske er noget mindre i vort nyeste lukkede fængsel, hvor beskæftigelsen er god, hvor de indsatte ud over det almindelige værkstedsarbejde beskæftiges med at lave mad til sig selv, gøre rent og vaske deres eget tøj. De er altså optaget af andre ting, og der er i det fængsel den regel, at man uden for arbejdstiden ikke kommer sammen fra de forskellige afdelinger, men kun indbyrdes på den afdeling, hvor man er indsat.

Vi må kræve, at narkotikaloven overholdes. Ifølge den må der her i landet hverken sælges, købes eller forefindes narkotiske stoffer, som ikke er til lægelig brug. Hash er omfattet af denne lov – det står udtrykkelig nævnt – og må altså derfor ikke findes. Rigsadvokatens cirkulære af 1959 tillader, at man besidder op til 5 g. Dette cirkulære har kristeligt folkeparti flere gange forlangt ophævet, og det mener vi stadig.

Der konfiskeres store mængder stoffer af narkotikapolitiet i lufthavne og ved vores grænser, og indenrigsministeren kom med nogle helt aktuelle tal. Narkopolitiet har gang på gang fremhævet, at der kunne konfiskeres betydelig større mængder, hvis man havde et større mandskab, og kristeligt folkeparti går ind for, at politiets krav undersøges; man må for vore unges skyld styrke politiet på det område.

Der er en anden vigtig ting, som der også er blevet talt meget om, og det er, at der gives reelle oplysninger i skolen om narkotika, men det allervigtigste er, at vi får et nærmiljø, som er godt, at vi i landet driver en familiepølse, der kan give tryghed for børnene. Danmark må værne om familien, der må anses for at være det bedste opvækststed for børn, og man må undgå den håbløshed, som driver de unge ud i narkotikamisbruget. Men først og fremmest må man altså se i øjnene, hvor kæmpestort et problem det er.

Mølgaard (DR):

Retsforbundet vil gerne takke ministeren for den redegørelse, vi har fået om regeringens syn på narkoproblemet og dens politik over for misbrugsbekæmpelsen og dens politik i forhold til narkoens tabere: de ramte.

Vi er i det store og hele tilfreds med regeringens redegørelse. Det er måske forkert sagt, for tilfreds kan man selvfølgelig ikke være med en så dyster rapport over situationen som den, ministeren har givet. Vor tilfredshed går da selvfølgelig også udelukken på det forhold, at regeringens politik synes afstemt efter de hårde kendsgerninger, på dette, at man erkender problemets omfang og graden af alvor i det og såmænd også vanskelighederne i arbejdet.

Det er mit indtryk, at regeringen gør det, men på enkelte punkter vil jeg dog gerne anmode om endnu klarere tilkendegivelser fra ministerens side end givet i første omgang.

Inden jeg går over til at konkretisere de spørgsmål, jeg således føler lyst til at stille ministeren efter redegørelsen, vil jeg gerne fremhæve et par af de forhold, redegørelsen fremdrager.

Jeg synes, det er væsentligt, at flest muligt gør sig det forhold klart, at der er tale om et geografisk og socialt langt, langt mere omfattende problem, end store dele af befolkningen nok endnu i dag gør sig klart. Der er ikke blot tale om et storkøbenhavnsk problem, langt mindre et isoleret Christiania-problem. Der er heller ikke blot tale om et storbyfænomen eller om et problem i visse særlige sociale lag. På langs og på tværs i dagens Danmark støder man på problemet, og kun en begrænset del af problemomfanget er egentlig kortlagt af de offentlige myndig-